

komme mig klare, skal jeg paa det bedste anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Dernæst har den højtærede Finansminister Ordet for at fremsætte de af ham anmeldte Lovforslag.

Finansministeren (Hage): Jeg beder om den ærede Formands Tilladelse til, at jeg samtidig paa den fraværende Trafikministers Vegne maa forelægge de af ham anmeldte Lovforslag. Den Række af Lovforslag, som jeg saaledes skal have Æren at fremsætte for det høje Ting, dels som Finansminister, dels paa min fraværende Kollegas Vegne, staar for største Delen i en mere eller mindre nøje indbyrdes Forbindelse, endog i den Grad, at jeg ved at fremsætte dem ikke vil tage noget Hensyn i Rækkefølgen til, hvorvidt de henhøre under det ene eller det andet Ministerium. Disse Forslag tilsigte dels at foretage en Forbedring af Lønningsforholdene for en stor Del af Statens Funktionærer, dels at tilvejebringe Midler til Dækning af disse Udgifter og noget mere ved ad forskellige Veje at skaffe forøgede Indtægter for Statskassen.

Lad mig først dvæle ved Lønningsforhøjelserne. Det vil vides af alle, at der gennem en Række Aar har lydt Klager fra store Klasser af Statens Funktionærer over, at de dem tilstaaede Lønningskaar ere utilstrækkelige. Disse Klager have lydt stærkere og stærkere i den senere Tid, og de have lydt ikke blot fra de lavest lønnede Funktionærer, men maaske endnu stærkere fra de Klasser, som man kunde henregne til Middelstanden, i alt Fald til den ringere lønnede Del af Middelstanden. Misfornøjelsen med de nuværende Kaar har givet sig Udtryk i en Række Henvendelser saavel til Rigsdagen som til Regeringen. Jeg skal i denne Sammenhæng minde om, at mine to Kolleger, Krigsministeren og Marineministeren, i indeværende Samling allerede have fremsat Forslag til Love om Forbedringer af Underofficerernes Kaar, Forslag, som have fundet velvillig Modtagelse her i Rigsdagen, og som antagelig ville blive gennemførte. Men endnu langt mere vidtrækkende finansiell Betydning har dog Spørgsmaalet om Lønningsforbedringer for de Etater, som henhøre under Ministeriet for offentlige Arbejder, altsaa Statsbanerne, Postvæsenet og Telegrafvæsenet. Hvad angaar Statsbanerne, er disses Lønningsforhold ordnede senest ved Loven af 26de Marts 1898. Denne Lov er af en

midlertidig Karakter. Den ældre Lov af 12te April 1892 indeholdt den Bestemmelse, at der inden 5 Aars Forløb skulde fremsættes Forslag til en Revision af Loven. Men da Revisionsforslaget fremsattes, viste der sig Meningsforskel om saa store og vigtige Emner, at den Lov, som blev vedtaget, Loven af 1898, ikke fik en virkelig varig Karakter. Der tilføjedes Loven en Slutningsbestemmelse, som gaar ud paa, at der skulde nedsættes en Kommission, hvis fleste Medlemmer valgtes af Rigsdagen, og som skulde tage hele Spørgsmaalet om Statsbanedriftens hensigtsmæssige Ordning op til Overvejelse. Som Følge heraf blev den endelige Revision udskudt, indtil Resultatet af denne Kommissions Arbejde forelaa. Samtidig bevilgedes der et Beløb til midlertidig Forbedring af de lavest lønnedes Kaar. Det vil nu endvidere erindres, at i forrige Rigsdagssamling fremsatte den daværende Regering et Forslag om Lønninger ved Statsbanerne og i Forbindelse dermed Forslag om en Forhøjelse af Statsbanetaksterne, uden at afvente Resultatet af Kommissionens Arbejde. Det vil ligeledes erindres, at allerede forud havde den daværende Regering ligeledes fremsat Forslag her i Tinget om Underofficerernes Lønninger og om Lønningsforholdene ved Postvæsenet og ved Telegrafvæsenet. Intet af disse Lovforslag naaede til endelig Vedtagelse. Folketinget fandt i Fjor, og med Rette, at det ikke kunde inlade sig paa at foregribe Resultatet af den Kommissions Arbejde, som Tinget selv havde været med til at nedsætte, og bortset fra alle andre Vanskeligheder maatte man for de øvrige Lønningsloves Vedkommende erkende, at der er at tage rimeligt Hensyn til Ligelighed og Ensartethed ved Behandlingen af Lønningslovene, saa at Ændringer af saa omfattende Karakter ikke uden Vanskelighed kunne foretages, uden at søge at tage i Betragtning saa vidt muligt samtidig at bringe Ligevægt ved nogenlunde ensartede Ændringer inden for de forskellige Administrationsgrene. Under disse Forhold valgte man i Fjor — i Erkendelse af, at et Lønningstillæg særlig for de ringere stillede Statsfunktionærer var paa sin Plads — at vedtage en Lov om et midlertidigt Lønningstillæg for det nu løbende Finansaar. Det er den Lov, der udkom under 3die April 1901. Som det vil erindres gaa Bestemmelserne i denne Lov ud paa, at samtlige under Stats tjenesten fast ansatte Personer, ligegyldigt under hvilket Ministerium de henhøre, faa et midlertidigt